

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, v právní věci žalobce: **A. H.**, nar. X, X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2016, č. j. OD 730/16-2/67.1/16222/Li Kulk 63622/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 11. 7. 2016, č. j. OD/16/21989/AZD, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím shledal prvoinstanční správní orgán žalobce vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání správního deliktu (dále jen „ZPPK“), ve spojení s porušením jeho ustanovení § 10 odst. 3.

Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 3. 2016 ve 14:03 hodin nezajistil, aby při užití jeho provozovaného vozidla registrační značky X na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená ZPPK. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a v místě, tedy v obci Malá Skála, rychlostí 60 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Svým jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 ZPPK a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 tohoto zákona. Za toto jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 ZPPK, ve spojení s jeho ust. § 125c odst. 5 písm. g), pokuta ve výši 1.500,--Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán totiž zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se mu výzvu nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Takový postup byl dle žalobce nedostatečný. Správní orgán totiž musí podle něho podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Měl proto řidiče předvolat k podání vysvětlení opětovně, když mezi tím si řidič již mohl označit svoji doručnou schránku. Protože žalobce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, včetně jeho bydliště, tak legitimně očekával, že správní orgán zahájí řízení o přestupku právě s oznámeným řidičem.

Pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti, tj. zda má na uvedené adrese označenou schránku, či nikoliv. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Navíc, pokud měl správní orgán jakékoliv pochyby o osobě řidiče nebo se mu nedařilo doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, měl předvolat k podání vysvětlení přímo žalobce a vyzvat ho k označení dalších důkazů na podporu svého tvrzení. Žalobce legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl ve věci dále kontaktován správním orgánem, aby podal další vysvětlení. Vyhotovení oznámení o zahájení řízení tak pro něj bylo překvapivé. V danou chvíli pak již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého vyjádření, neboť zahájil-li správní orgán řízení o správním deliktu, nebylo již možné zahájit řízení o přestupku.

Žalobce přitom poskytl správnímu orgánu požadovanou součinnost, když mu oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu proto bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že

provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Žalobce pokračoval s tím, že „vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Pinkas, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu N., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona“.

Žalobce pokračoval s tím, že správní orgán citoval v odůvodnění rozhodnutí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, který měl prokazovat jeho správný postup. Žalobce má však za to, že z tohoto rozsudku nevyplývá (jak se snaží tvrdit žalovaný), že postačí pokusit se doručit výzvu k podání vysvětlení oznámenému řidiči a pokud není doručena, je možné automaticky zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Citovaný rozsudek sám poukazuje na skutečnost, že je nutné posuzovat každý případ jednotlivě. Nadto, správní orgán měl stále možnost předvolat k podání vysvětlení žalobce jako provozovatele vozidla. Tvzení, které správní orgán v citaci zvýraznil, se vztahuje pouze na situace, kdy by ani předvolání provozovatele vozidla nevedlo k žádnému relevantnímu zjištění.

Správnímu orgánu pak měla být osoba zmíněného řidiče známa i z dalších řízení, když ze své úřední činnosti seznal, že se dané osobě nedaří doručovat písemnosti. Pokud však správní orgán rozhodoval na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy. Žalobce přitom odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, podle něhož: „Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známy soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování“, a to s tím, že vzhledem k okolnostem daného případu byl krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat.

Tvrzenou nedostatečnost kroků správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku vyvozoval žalobce i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 – 35, který v něm mimo jiné uvedl: „Postihnout provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, lze pouze v případě, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 téhož zákona; tyto kroky musí být ze správního spisu zřejmé, a to i v případě, že spočívají ve skutečnostech známých z úřední činnosti.“ Ve správním spise absentuje podle žalobce jakýkoliv důkaz o tom, že se oznámenému řidiči opakovaně nedaří doručovat písemnosti. Správní orgán tak podle něho postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 ZPPK, když řádným způsobem nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdřív má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak zkrátil práva žalobce.

Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný. Je v něm totiž uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel a nikoliv, jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost, případně o kolik km/h

řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Ve výroku rozhodnutí tak chybí jakýkoliv údaj, který by odůvodňoval protiprávnost jednání řidiče.

Řidič vozidla se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK, tedy musel překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o 30 km/h a méně. Z výroku rozhodnutí ale nevyplývá, že tak skutečně učinil. Samotné tvrzení, že řidič jel rychlostí 60 km/h a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK, ke stanovení viny nestačí. V daném úseku totiž mohla být nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h a za takové situace by se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil. V takovém případě by provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 2 písm. b/ silničního zákona), neboť by nedošlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.

Bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, jaká byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost. V opačném případě je výrok nesrozumitelný, což představuje jeho nezákonnost. Ze samotného výroku rozhodnutí musí být jednoznačně zřejmé, na základě čeho správní orgán usuzuje, že byla překročena nejvyšší povolená rychlost (tedy, že v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na XX km/h, přičemž řidič vozidla jel XY km/h a nejvyšší povolenou rychlost tak překročil).

Žalobce pak dále namítal, že se řidič vozidla ve skutečnosti žádného přestupku ani dopustit nemohl, neboť v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h. Zástupce žalobce na tuto skutečnost upozornil již během správního řízení, správní orgán k tomu ale pouze uvedl, že žalobce měl tuto skutečnost prokázat. Dále se již této námitce nevěnoval. Podle žalobce však bylo nezbytné spolehlivě prokázat, že skutečně došlo k přestupku. Správní orgán tak měl např. provést svědeckou výpověď řidiče vozidla či požádat o kamerový záznam ze dne, kdy byl přestupek spáchán, a posoudit, zda na daném místě nebylo upraveno dopravní značení či nebyla na dané místo nějakým „vtipálkem“ postavena přenosná dopravní značka, případně provést dokazování ohledáním místa.

Krom toho nastolil žalobce otázku, jak asi měl tuto skutečnost prokázat? Pokud totiž skutečně došlo k jednorázovému zásahu nějakého vandala, který byl následně odstraněn, žalobce po určité době již těžko mohl pořídit důkaz o tom, že na daném místě byla nejvyšší povolená rychlost skutečně stanovena rozdílně, než uvádí správní orgán. Přitom samotný správní orgán měl mnohem více možností, jak ověřit pravdivost tvrzení žalobce. Např. u Policie ČR ověřit, zda nedošlo k manipulaci s dopravním značením. Žalobce má tedy za to, že správní orgán neprovedl dostatečné dokazování a jednoznačně neprokázal, že skutečně došlo k dopravnímu přestupku.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 ZPPK je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona totiž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby

při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená ZPPK.

Provozovatel vozidla nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění, musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Žalobce přirovnal tuto situaci k odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí ZPPK by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní.

Ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK a že jeho aplikací bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce dal proto krajskému soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení ZPPK k Ústavnímu soudu České republiky.

Na základě výše uvedeného žalobce uzavřel žalobu s tím, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky prvoinstančního správního orgánu. Ten totiž podle něho neprovedl dostatečně dokazování a vydal rozhodnutí, jehož výrok trpí zásadní vadou, která odůvodňuje nutnost zrušení rozhodnutí. Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě v podání ze dne 24. 10. 2016, a to velmi stručně. V podstatě se totiž odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, jež má za věcně správné a zákonné. Proto také navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tímto postupem souhlasil jak žalobce, tak žalovaný. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. a) ZPPK. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 ZPPK, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f ZPPK „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit. Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

V přezkoumávané věci zástupkyně žalobce obchodní společnost Odvoz vozu, s.r.o., se sídlem X, sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče vozidla pana L. H. N., trvale bytem X, s doručovací adresou jmenovaného v České republice X, tedy shodnou s adresou jeho zástupkyně a zároveň zaměstnavatelky,

kontakt s ním se však správnímu orgánu navázat nepodařilo. Předvolání k podání písemného vysvětlení (ze dne 5. 4. 2016) zaslané na doručnou adresu X, totiž bylo vráceno správnímu orgánu s tím, že předtím uloženou zásilku na poště si L. H. N. nevyzvedl a v místě neměl schránku, kam by ji bylo možno vložit. Na doručení tohoto Předvolání na adresu bydliště jmenovaného ve Vietnamu pak správní orgán rezignoval po zkušenostech z jiných případů, v nichž měl být L. H. N. rovněž řidičem vozidla, jehož rychlostí došlo ke spáchání přestupku. Důvod tohoto postupu osvětlil na straně 3. odůvodnění rozhodnutí dole a dále, když uvedl: „V této souvislosti správní orgán poukazuje na skutečnost, že udávané osobě nelze doručovat ani na adresu trvalého pobytu ve Vietnamu, což dokládá kopiemi vrácených poštovních zásilek z případů vedených zdejším správním orgánem pod čísly jednacími spisů OD/15/47632, OD/16/576. Uvedené poštovní zásilky byly správnímu orgánu vráceny s tím, že adresát se na uvedené adrese nenachází („Gone away“). Dlužno přitom dodat, že důkazy o tom, tedy fotokopie obálek oněch vrácených poštovních zásilek, jsou založeny ve správním spisu pod č. I. 11, a to včetně těch, které byly jmenovanému doručovány na adresu X.

Právě na tuto nedbalost pana L. H. N. je přílehlavá právní věta vyvozená z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přinejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“ Námitka žalobce, že se měl správní orgán pokoušet znovu o doručení uvedené písemnosti v naději, že si již mohl jmenovaný schránku obstarat, má ve světle toho krajský soud za zcela nepřipadnou.

Krajský soud k této námitce ještě doplňuje, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musel správní orgán věc odložit, jestliže nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - Záznamem o odložení věci ze dne 18. 5. 2016, č. j. OD/16/9119. Správní orgán se dozvěděl o podezření ze spáchání přestupku dne 15. 3. 2016, dne 16. 3. 2016 vyzval žalobce k uhrazení částky za přestupek, ten si toto podání převzal dne 18. 3. 2016, dne 31. 3. 2016 byl správní orgán informován žalobcem o tom, že předmětné vozidlo řídil L. H. N., podáním ze dne 5. 4. 2016 předvolal správní orgán jmenovaného k podání vysvětlení, na které tento nereagoval a tato zásilka byla vrácena správnímu orgánu dne 19. 4. 2016. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán nebyl liknavý a snažil se urychleně navázat kontakt s L. H. N., avšak marně. Po uplynutí zmíněné 60-ti denní lhůty pak již jiný postup, než věc odložit, nebyl možný.

Bylo tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Turnov, odbor dopravní, se pokusil v souladu s příslušnými ustanovení správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat žalobcem označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané delikt ní věci. A to na adresu, kterou uvedl žalobce prostřednictvím své

zástupkyně. Podle krajského soudu tak učinil správní orgán potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 ZPPK. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem L. H. N., tak že měl předvolat jeho samotného k podání vysvětlení a vyzvat jej k označení dalších důkazů. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned celou verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět? Ostatně ani v žalobě v tomto směru již nic konkrétního nezmínil, kromě obecných proklamací.

Za nepřípadnou má krajský soud rovněž námitku, podle níž žalobce legitimně očekával, že správní orgán zahájí přestupkové řízení přímo s označeným řidičem. To proto, neboť přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti a vzhledem k jeho trestní povaze je na místě zacházet s ním s rozmyslem, nikoliv unáhleně. Proto dokud nemá správní orgán dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání dopustit, nelze již jen z tohoto důvodu, ale i důvodu hospodárnosti, přestupkové řízení zahajovat. V přezkoumávané věci správní orgán nedisponoval žádným relevantním důkazem, který by jej měl vést k zahájení přestupkového řízení. Neměl jej ani žalobce, neboť jinak by jej jistě na podporu své verze předložil. Krom toho nutno vzít na zřetel rovněž skutečnost (viz již výše), že pro správní orgán je jakákoliv komunikace s panem L. H. N. naprosto nemožná. Jinými slovy, nepřebírání pošty jmenovaným lze označit za obstrukce. Správní orgán tedy postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s tím, že zdůrazňuje nutnost zkoumat každý případ jednotlivě. Tak tomu totiž v posuzované věci bylo, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i žalovaného. Ona individualita je dána v posuzované věci právě i osobou pana L. H. N. Osoby, která je krajskému soudu známa z úřední činnosti z dalších jím přezkoumávaných správních rozhodnutí, v nichž je jmenovaný rovněž uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., IČ 03724026, jako řidič vozidel v analogických řízeních, viz např. ve věcech projednávaných nadepsaným krajským soudem pod sp. zn. 30A 94/2016, 30A 104/2016 nebo sp. zn. 51A 23/2016 atd.

Obiter dictum lze též konstatovat, že pana L. H. N., tak často vydávaného zmocněnkyní žalobce za řidiče vozidel spojených s deliktními jednáními v provozu na pozemních komunikacích, vozidel různých vlastníků, ještě žádný ze soudců nadepsaného krajského soudu, jeho oddělení správního soudnictví, ani oprávněných úředních osob, jejichž správní rozhodnutí jsou jím přezkoumávána, neviděl a neslyšel. Jeho relevantní existence coby řidiče dopouštějícího se přestupkových jednání, je tvrzena pouze žalobci či jejich zmocněnkyní. Ani v přezkoumávané věci přitom žalobce, ani jeho zmocněnkyně - obchodní společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., neučinili nic, co by vedlo správní orgány či krajský soud ke kontaktu s ním. Krátce řečeno, konstrukce žaloby o panu L. H. N. je vzhledem k její četnosti, obsahu a jeho utajenosti nedůvěryhodná. Jinými slovy, osoba pana L. H. N. je předkládána správním orgánům a nadepsanému krajskému soudu jen ve virtuální podobě.

Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku (viz bod č. 5 žaloby). Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku. Správní orgán učinil veškeré rozumné a zákonem upravené kroky ke zjištění pachatele přestupku (viz výše) a vzhledem k tomu nezbyvá, než konstatovat, že postupoval v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, když danou přestupkovou věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu žalobce.

Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani námitky žalobce uvedené v žalobních bodech č. 12 a č. 13, v nichž poukazuje na to, že správnímu orgánu má být osoba řidiče sice známa i z dalších řízení, tedy z úřední činnosti, že však konkrétně neuvedl, z jaké. Toto tvrzení jednak neodpovídá skutečnosti, neboť důvod, proč nebylo doručováno panu L. H. N. na jeho adresu trvalého pobytu ve Vietnamu, je spojován s konkrétními případy již řešenými správním orgánem a specifikovanými jejich čísly, pod kterými jsou u něho vedeny v evidenci. A nemůže být pochyb o tom, že i právě z nich zná správní orgán jak postavu L. H. N., tak častou zástupkyni žalobců obchodní společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., a její způsoby procesní obrany a jednání. Pro krajský soud je těžko představitelné, že by zaměstnavatelka jmenovaného a zároveň zástupkyně žalobce (jakož i celé řady dalších žalobců, odvolávajících se na L. H. N.), se v těchto věcech nepoznala a nevěděla, o jaké případy úřední činnosti se jedná. Totéž lze ostatně říci i o jejích rolích ve věcech přezkoumávaných Krajským soudem v Hradci Králové (viz výše), když v nich vždy „vystupovali souběžně“ jak pan L. H. N., tak zmocněnkyně žalobce obchodní společnost ODVOZ VOZU, s.r.o. Stejně jako v dané věci.

Žalobcem tvrzená neodůvodněnost oné úřední činnosti se však především netýká věcné stránky věci, když přestupek a následně správní delikt žalobce byl zjištěn naprosto jednoznačně (rychlost byla změřena automatickým stacionárním radarem a správní orgán neměl reálnou možnost zjistit pachatele přestupku). Je navíc zásadní rozdíl mezi hodnotou podstatného důkazu pro rozhodnutí ve věci, který by byl nahrazován odkazem na jinak nespecifikovanou úřední činnost na jedné straně, a víceméně poznámkou o úřední činnosti, která nemá vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí, která věc jen dokresluje a je pro rozhodnutí koneckonců nadbytečná, na straně druhé. A to byl i žalobcem namítaný případ.

Žalobce dále namítal (viz žalobní body 15 až 18) nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu, a to v podstatě z důvodu, že v jeho výroku není uvedena nejvyšší povolená rychlost, kterou měl řidič vozidla překročit. Tato námitka ale nemohla nic změnit na skutečnosti, že k danému přestupku (správnímu deliktu) došlo, a že žalobce musel již od samého počátku vědět, v čem potrestané protiprávní jednání spočívá.

Již ve Výzvě k zaplacení pokuty ze dne 16. 3. 2016 byl totiž žalobce informován o tom, že se jedná o přestupek spáchaný v obci Malá Skála, a to v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Je v ní rovněž odkaz na porušení § 18 odst. 4 ZPPK, tedy ustanovení, podle něhož smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. A nezjištěnému řidiči byla v daném případě zaznamenána rychlost automatizovaným technickým prostředkem v obci, nikoliv např. na dálnici nebo silnici

pro motorová vozidla. Rovněž v Oznámení o zahájení správního řízení a o nařízení ústního jednání ze dne 18. 5. 2016, č. j. OD/16/9119, byl žalobce informován o tom, že se prvotně jedná o porušení ustanovení § 18 odst. 4 ZPPK, podle něhož „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ A rychlost předmětného vozidla byla měřena v obci Malá Skála. Z uvedeného je tak zřejmé, že nejvyšší povolená rychlost v daném místě byla 50 km/h. Stejně jako to, že v něm nemohla být povolena rychlost 60 km/h, jak spekuluje žalobce v žalobním bodu č. 19, neboť v tom případě by se nemohlo jednat o porušení povinnosti plynoucí řidičům z citovaného § 18 odst. 4 ZPPK, nýbrž o porušení rychlosti jízdy plynoucí z místní úpravy. V uvedeném oznámení o zahájení správního řízení a o nařízení ústního jednání byl žalobce zároveň informován o tom (stejně jako ve Výzvě), že v důsledku porušení § 18 odst. 4 ZPPK došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku stanoveného v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK, neboť blíže neurčený řidič motorového vozidla registrační značky X jel v obci Malá Skála rychlostí 60 km/h.

Za tohoto stavu, pokud by měl žalobce nějaké pochybnosti ohledně nejvyšší povolené rychlosti v místě měření, by se dalo očekávat, že se zúčastní nařízeného jednání, a to spolu se svojí zástupkyní, případně i s panem L. H. N.. Zvláště když měl žalobce panu L. H. N. zapůjčit svůj osobní automobil a jmenovaný je prý zároveň zaměstnancem zástupkyně žalobce. Tak se ovšem nestalo, když se nikdo z nich projednání správního deliktu nezúčastnil a správnímu orgánu tak ani žádné relevantní podněty k tomu, aby se tvrzenou okolností více zabýval, nebyly předloženy.

Pokud tedy správní orgán k této otázce v rozhodnutí konstatoval, že:

„K nejvyšší povolené rychlosti v době spáchání předmětného přestupku správní orgán uvádí, že z výše uvedeného „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku“ a ze „Záznamu o měření“ Městské policie Turnov vyplývá, že nejvyšší dovolená rychlost v daném místě a čase byla 50 km/h. Dle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud udávaná osoba řidiče je toho názoru, že v daném úseku pozemní komunikace byla v době spáchání protiprávního jednání přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 60 km/h, měla tvrzené doložit.

Měřený úsek je na pozemní komunikaci procházející obcí Malá Skála, v jejíž bezprostřední blízkosti se nacházejí obytné domy. O tom, že je v uvedené obci snaha spíše snižovat rychlost, vypovídá skutečnost, že zde byly z bezpečnostních důvodů umístěny ostrůvky, které umožňují bezpečnější přecházení chodců a mají vliv na zpomalování dopravy. Umístění měřicího zařízení je pak dalším způsobem, jak v uvedeném místě zajistit dodržování nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h z důvodu bezpečnosti“,

považuje krajský soud uvedený způsob vyřízení zmíněné námítky za plně odpovídající skutkovému stavu věci a potřebě zjistit jej natolik úplně, aby bylo možno rozhodnout ve věci.

Je si třeba uvědomit, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhé hypotetické pochybnosti o možném postavení přenosné dopravní značky, která by udávala nejvyšší povolenou rychlost 60km/h, nabídnout relevantní

tvrzení a označit důkazy k tomu, proč má zato, že tomu tak nebylo. To však neučinil, pouze zcela obecně požadoval, aby bylo doloženo, že v úseku spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že na místo měření silničním rychloměrem, v němž byl spáchán přestupek, nebyla přinesena dopravní značka, která by udávala jinou nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku a že nebylo manipulováno s dopravním značením apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Žalobce nenabídl žádnou relevantní skutečnost, která by jednoznačně prokazovala, že právě další ohledání místa či další prokazování jím tvrzené skutečnosti by bylo klíčové pro toto správní řízení.

V přezkoumávané věci je bez jakéhokoliv důkazu tvrzeno, že pan L. H. N., jehož fyzickou existenci, natož jeho úlohu řidiče v měřeném vozidle, zástupkyně žalobce nijak neprokázala, „zastává, že v úseku, kde byla rychlost měřena, byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 60 km/h“. Na legitimní konstatování správního orgánu, že měl tuto námitku důkazně doložit, si žalobce v bodu 21 žaloby klade sám sobě otázku, jak asi by měl tuto skutečnost prokázat? Když prý „Pokud skutečně došlo k jednorázovému zásahu nějakého **vandala**, který byl následně odstraněn, žalobce po určité době již těžko mohl pořídit důkaz o tom, že na daném místě byla nejvyšší povolená rychlost skutečně stanovena rozdílně, než uvádí správní orgán.“ V předcházejícím žalobním bodu zase žalobce správnímu orgánu vytýká, že neprovedl „zda na daném místě nebylo upraveno dopravní značení či nebyla na dané místo nějakým **vtipálkem** postavena přenosná značka, případně provést dokazování ohledáním místa.“ Z uvedeného je zřejmé, že žalobce pouze spekuluje, že vymýšlí hypotetické situace, které, jak sám říká, nedovede prokázat, čemuž se ani nelze divit. Přesto má zato, že by měly být prokázány správním orgánem (k tomu již výše). Toho ovšem nebylo třeba, neboť z listin obsažených ve správním spisu jednoznačně plyne, že v měřeném místě byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Tato skutečnost vyplývá již ze samotného Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 15. 3. 2016 (viz č. I. 1 správního spisu) a dále ze Záznamu o měření prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, silničního rychloměru MUR-07, výrobní číslo MUR 007/2013 a z fotodokumentace (viz č. I. 2 správního spisu o pěti stránkách), ze souhlasu Krajského ředitelství Policie Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu ze dne 26. 1. 2015, s umístěním stacionárních úsekových měřičů v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech (viz č. I. 4 správního spisu), ze Stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích na silnici I/10 v obci Malá Skála Krajským úřadem Libereckého kraje ze dne 28. 5. 2013 (viz č. I. 5 správního spisu) a z ověřovacího listu č. 8012-OL-70210-15 předmětného měřiče, výrobní číslo MUR 007/2013, vydaného Českým metrologickým institutem dne 28. 7. 2015 (viz č. I. 6 správního spisu). Všechny tyto listiny byly předmětem dokazování dne 20. 6. 2016, jehož se žalobce ani jeho zmocněnkyně nezúčastnili. Vzhledem k uvedenému má krajský soud tvrzení o vandalovi či vtipálkovi, který by měl do měřeného úseku umístit

přenosnou značku za neprokázané a účelové. Pouhé tvrzení o existenci uvedené dopravní značky tak nemůže mít dopad na prokázaný skutkový stav, vycházející z listin, které jsou založeny ve správním spisu. S nimi se mohl žalobce seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Skutečnost, že k protiprávnímu jednání došlo v obci Malá Skála je uvedeno rovněž ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, včetně toho, že tímto jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK. Podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Z výroku rozhodnutí je jednoznačné, že k danému přestupku došlo přímo v obci, přičemž naměřená rychlost vozidla byla vztažena k obecné úpravě § 18 odst. 4 ZPPK. V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí jsou pak tyto skutečnosti dále rozvedeny, přičemž hned v jeho druhém odstavci se uvádí, že: „V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 10 km/h“. Žalobci tak muselo být od samého počátku zahájení správního řízení zřejmé, jaký přestupek je jeho předmětem. Ostatně ve svém odvolání proti němu žádnou pochybnost v tomto směru nevznese. Skutečnosti, že k přestupku došlo v obci Malá Skála a že v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, takže došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h, jsou tak plně obsaženy i ve výroku žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím prvoinstančním jeden celek.

Výroková část každého rozhodnutí musí jistě obsahovat náležitosti dané § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Krajský soud je však vzhledem k výše uvedenému přesvědčen o tom, že výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm jsou uvedena právní ustanovení, která konkretizují skutek, za který byl žalobci trest uložen. Správní delikt je v něm specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s jednáním jiným. Obsahuje popis vlastního jednání delikventa, místo, čas a způsob spáchání deliktu (nedovolená rychlost v obci), jsou v něm uvedena příslušná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a jimiž je skutek jasně dán, obsahuje řádné označení účastníka řízení – žalobce, jakož i další náležitosti. Formulaci výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu tak má krajský soud za dostatečnou a měl by za přepjatý formalismus žalované rozhodnutí, potažmo i prvoinstanční správní rozhodnutí zrušovat jen proto, aby se popis předmětu řízení ještě více rozvedl. A to zcela bez vlivu na materiální stránku věci.

V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za

nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Za tohoto stavu bylo bezpředmětné dále rozprádat námitky žalobce o tom, že řidič vozidla musel absolvovat autoškolu (to ovšem žalobce nijak neprokázal), a bylo proto na něm a pod jeho odpovědností dodržovat příslušné předpisy, či srovnávat práva a povinnosti vlastníka vozidla s právy a povinnostmi vlastníka zbraně.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. listopad 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.

